

Átkozott búcsú

Lekísértem a partra.

Ma végleg elbúcsúzik, én pedig elengedem óvónak hitt csalfa kezét.

A Duna-parton álldogált már vagy öt perce, s én néztem, ahogy kezében szorongatja azt a széles mosolyomat ábrázoló fotót. Mennyire boldog voltam akkor. Akkor közölte velem, hogy feliségének szeretne tudni egy földi életen át. Az a mosoly rögvést választ is adott. Boldog volt Emil is.

Csak bámulta a rólam készült fotót, ráncainak összetett mozgása követte érzéseinek változását. Oldalra tekintett, üdvözölte az ismerős nyárfát.

Lépni akart, de elálltam az útját. A lehajló leveles ágakat megrebegtettem, éjsötéten zizegtek a fülében; a vízfelszín ritmikus hullámtánca megbabonázta; a Hold fényének tükröződése szemeibe vágott.

A feje is megfájdult egy kicsit. Éreztem a lüktetését; a hidegrázás karját borzolta. Lejjebb csúsztak ujjaim, ahol a lüktetés még erőteljesebbé vált. A hullámok örvényében esztét veszítette.

Tökéletesen reagált az érintésemre, mint régen is.

Megcsuklott a térde, gondolatait kitöltötte az emlékezés. Rólam. Körülnézett a nyugtalan sötétségben. Megbolondult? A kép az oka. Túlságosan belemerült. Nem szabadott volna.

Továbbra is férfiaságán tartottam a kezem, megmarkoltam. Hangosan felnyögött.

A nyárfához közelített szégyenpírral arcán.

Másik kezemet a mellkasára tapasztottam, amitől kissé meghátrált.

Elkobzom a szenvedélyed tüzét. Vágyad hiába kergeted. Felébred, ha felidézed arcvonásaim, meghallod nevetésem és elmédet betölti illatom. Bármilyen testet is ölelsz, az enyémet fogod érezni, örömed telje az enyémben fog bevégezni. Bárkit fogadsz karjaid közé, mégis bennem létezel.

Kiszabadult a markomból. Elérte a nyárfát. Az egyik kiálló ágán átlyukasztotta a mosolyomat. Tollat húzott elő, feketével rábiggyesztett néhány szót:

Flóranak
/1962-2007/

Szerettelek,
Miközben a kómában néztelek, és
Édesded álmaid ápolták lelkedet,
Amikor más ágyába merészkedtem, vagy
Amikor mást a szívembe eresztettem,
Akkor is
Őszintén szerettelek.

Felnéztem az égre. Testem súlyát nem érzékeltem, de a szívet tépő fájdalom hívatlanul érkezett. Áthatotta az egész lényemet.

Emil már átvágott az ártéren. Feléje nyújtottam el-eltünedező kezem. Lábaikat kényszerítettem, de nem engedtek. Porrá akartam zúzni az átkomat.

Kiabálni csak akkor tudtam, amikor esdeklőn az égre küldtem tekintetem: Ó, Uram! Lassan indulok hozzád, előtte válaszolj nékem! Visszavonhatom önző tettem?

Válasza megérkezett. Szétmálló tudatomban visszhangzott: Két világ közötti bűnt elkövetni a legnagyobb vétség, gyermekem.